

Orosháza, 1884. március 17.- Orosháza, 1960. február 2.

Apja napszámos és cseléd volt. A hat elemi elvégzése után maga is cselédként kereste a kenyerét. 1903-ban felköltözött Budapest környékére, és szeptember 1-jén Kistarcsán belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1905-ben többekkel együtt részt vett a Magyarországi Földmunkások Országos Szövetségének a megszervezésében, 1906 februárjától az érdekképviselő tizenegy tagú vezetősége tagja, majd titkára. Két alkalommal is beválasztották az MSZDP agrárpolitikáját formáló országos bizottságba. 1910 és 1915 között az Országos Munkásbiztosító Pénztár tisztviselője. 1912-ben közreműködött a Munka Földmunkás Termelőszövetkezet létrehozásában; ügyvezető elnökké választották. 1915-ben behívták katonának, és csak 1918 nyarán tért vissza az orosz frontról. Újra bekapcsolódott a földmunkásmozgalomba, 1918 decemberétől a Földmunkások és Kisbirtokosok Szövetsége titkárává választották, továbbra is a szervezet lapja, a Világszabadság szerkesztőségének a tagja maradt. A Tanácsköztársaság idején az Országos Birtokrendezési Tanács tagja, a Szövetséges Központi Intézőbizottság tagja. 1919 augusztusában a Peidl Gyula vezette szakszervezeti kormányban hat napig földművelésügyi miniszter.

1919-1920-ban rövid ideig az anyapárttól elszakadt Csizmadiát követte, ám 1920 elejétől ismét a földmunkásszövetség titkára. 1924 és 1928 között három kongresszuson is bekerült az MSZDP Országos Vezetőségébe, 1929-ben beválasztották az ellenőrző bizottságba. A párt 1930-as agrárprogramját az ő vezetésével dolgozták ki. 1930-tól néhány évig ő szerkesztette a Föld és Szabadság című lapot. Az 1930-as években az MSZDP egyik vidéki titkára, a Népszava agrárpolitikai rovatvezetője. A Népszava mellett rendszeresen írt a Szocializmusba is. 1933-tól a párt országos községpolitikai bizottságának a tagja. 1942-től részt vett a Szocialista Munkásközösség programalkotó munkájában. A német megszállás után, 1944. március 26-án letartóztatták, de Szeder Ferencnek, az SZDP főtitkárának a közbenjárására kiszabadult. Részt vett az ellenállási mozgalomban. A Szálasi-puccs után bujdosnia kellett. 1945-ben, a front átvonulása után bekapcsolódott a pártmunkába és a közéletbe. 1945. április 2-án a fővárosban tagja lett az Ideiglenes Nemzetgyűlésnek. 1945. áprilistól az Országos Földbirtokrendező Tanács tagja, május 6-ától a Földmunkások és Kisbirtokosok Országos Szövetsége elnöke, 1945–1946-ban a szövetség lapja, a Dózsa Népe szerkesztője volt. 1945. június 23-án a pártvezetés megbízta a szövetkezeti mozgalom irányításával, az év végétől a Mezőgazdasági Szövetkezeti Központ igazgatóságának az alelnöke. Közben, 1945. július 5-től november 23-ig a Földművelésügyi Minisztérium politikai államtitkáráként a szervezési és személyi ügyeket felügyelte, fő figyelme a földreform végrehajtására irányult. 1945. november 4-én Szolnok megyében nemzetgyűlési képviselővé választották. 1946-tól az SZDP agrárpolitikai osztályának a vezetője, a párt agrárlapját, a Föld és Szabadságot szerkesztette. 1947-től a földmunkásszövetségben az intézőbizottság tagja. Ellenezte a két munkáspárt egyesülését, ezért 1948 áprilisában összes tisztségéből leváltották, és kizárták a pártból; április 26-án az 1947. augusztus 31-én Jász-Nagykun-Szolnok megyében megszerzett országgyűlési

mandátumát is elvesztette.

1950. június 21-én koholt vádak alapján letartóztatták, és még az év szeptemberében mint a Kálmán József és társai per tizenharmadrendű vádlottját, tizenöt évi fegyházra ítélték. 1955. augusztus 18-án egyéni kegyelemmel szabadult. A Legfelsőbb Bíróság az 1956. augusztus 9–10-i per-újrafelvételi tárgyaláson bűncselekmény hiányában felmentette.